

2

เรเลียนา

Raeliana

พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก

그녀가 공작저로 가야 했던 사정

Milcha เขียน

นฤรัตน์ แปล

miimork ภาพปก

Raeliana

เรเลียนา

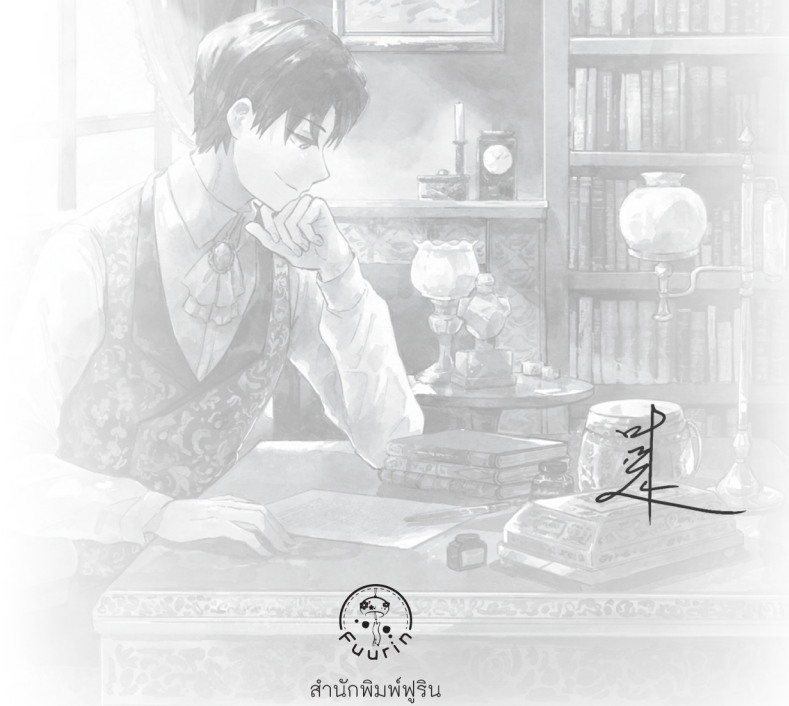
พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก

그녀가 공작저로 가야 했던 사정

Milcha เขียน

กนกรัตน์ แปล

miimork ภาพปก

สำนักพิมพ์ฟูริน

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

ค้นหาหนังสือที่ต้องการ (รวม e-book และสินค้าที่น่าสนใจ) ได้เร็ว ทันใจ

• บน PC และ Notebook ที่ www.se-ed.com

• สำหรับ SmartPhone และ Tablet ทุกยี่ห้อ ที่ <http://m.se-ed.com>

(ผ่าน browser เข้าอินเทอร์เน็ตแล้วทำ Bookmark บนจอ Home จะใช้งานได้เหมือน App ทุกประการ)

หรือติดตั้ง SE-ED Application ได้จาก Play Store บน Android หรือจาก App Store บน iOS

เรลียนา พระเอกของฉันเป็นทำนดยุก เล่ม 2

그녀가 공작저로 가야 했던 사정 THE REASON WHY RAEIANA ENDED UP AT THE DUKE'S MANSION

Milcha เขียน

กนกรัตน์ แปล

miimork ภาพปก

ราคา 339 บาท

สำนักพิมพ์ฟูริน

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์เนื้อหาและภาพประกอบ
หรือกระทำการใด โดยวิธีการใด ๆ ในรูปแบบใด ๆ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใด ๆ นอกจากจะได้รับอนุญาต

그녀가 공작저로 가야 했던 사정

Copyright © Milcha, 2016 / D&C MEDIA Co., Ltd.

All Rights Reserved.

THE REASON WHY RAEIANA ENDED UP AT THE DUKE'S MANSION

The Korean edition was originally published by D&C Media Co., Ltd., Korea

This Thai language edition was published by SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY
LIMITED in 2023

by arrangement with D&C Media Co., Ltd. through KL Management

ISBN (e-book) 978-616-08-4713-6

จัดทำและจัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเทพรัตน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทร. 0-2826-8000 สายงานการผลิต โทร. 0-2826-8572 โทรสาร 0-2826-8589

หากมีคำแนะนำติชม ติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com

ผู้จัดทำ • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ-สายงานผลิตหนังสือ กนิษฐ์ พรหมเสน • **ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร** อรุโณทัย เขตหาญ
บรรณาธิการจัดการ ประดอง ชุนทอง **เครื่องมือ** บุญล้อม • **บรรณาธิการโครงการ** จักรพร สมกาสตร์ • **บรรณาธิการเล่ม** ณัฐชยา มีจันทร์
ออกแบบปก จิตราภรณ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา • **จัดรูปเล่ม** สุรีย์ อันเชมา • **ประสานงานกองบรรณาธิการ** กัลยา อุดมทรัพย์

จากใจกอง บก.

ประเดิมเล่มแรกด้วยรอยยิ้มและเสียงหัวเราะกันไปแล้ว กลับมาคราวนี้เลดีเรเลียดาของเรายังไม่ยอมแพ้ ขอจัดเต็มด้วยการทำให้เส้นรื่องนิยายที่ตัวเองหลุดเข้าไปอลหม่านหนักขึ้น

ลำพังแค่เอาชีวิตรูดให้ถึงตอนจบก็นับว่ายากพอตัว เรเลียดายังต้องปวดหัวกับกวนตัวละครหน้าใหม่สุดแสบที่มาเพิ่มสีสันให้เรื่องฮาากากกว่าเดิม แถมเรายังเข้าไปเี่ยวกับเหตุการณ์สุดระทึก ทำให้ต้องสลัดความเป็นเลดีโตดไปร่วมวงบู๊ด้วยคนอื่นอีก

บอกเลยว่าพังยับเยิน เพราะงานนี้เรเลียดาต้องรับศึกหนักหลายด้าน!

มารอลุ้นกันว่าเรเลียดา แมกมิลแลน(ตัวปลอม)คนนี้จะทำอย่างไรต่อ เชิญพบกับความสนุก ป่วน มัน ฮา ครบทุกอรรถรสได้ใน **เรเลียดา พระเอกของฉันท่านดยุก เล่ม 2**

สำนักพิมพ์ฟูริน

❧ สารบัญ ❧

บทที่ 10	สิ้นสุดวาระการประชุมสภา	5
บทที่ 11	ชีวิตหลังหมั้นหมาย	36
บทที่ 12	เริ่มหวั่นไหว	111
บทที่ 13	แหวน	176
บทที่ 14	บ้านที่ต้อนรับเสมอ	205
บทที่ 15	เคานต์เบนเนตต์	248
บทที่ 16	หนึ่งวันที่แสนวุ่นวาย	278
บทที่ 17	เทศกาลเฉลิมฉลองวันชาติ	328
บทที่ 18	เวลานี้ (1)	387

บทที่ 10

สิ้นสุดวาระการประชุมสภา

เมื่อทะลุผ่านทางเดินลับที่ซ่อนตัวในสวนกุหลาบ จะพบกับโถงทางเดิน เชื่อมสู่ห้องบรรทม ผู้ได้รับอนุญาตเท่านั้นถึงมีสิทธิ์ก้าวเข้ามาในพื้นที่นี้ โนอาห์เป็นคนหนึ่งที่มักใช้เส้นทางนี้เป็นประจำเมื่อมีเหตุให้ต้องเข้าเฝ้า มีภาพเหมือนของอดีตกษัตริย์หลายพระองค์แขวนเรียงรายภายในบริเวณ โถงทางเดินทรงกลม เซียทริชเรียกโถงทางเดินนี้ว่า ‘คุกวงแหวน’ เพราะ สถานที่แห่งนี้เปรียบเสมือนคุกที่อดีตกษัตริย์รุ่นก่อน ๆ คอยจับตามอง กษัตริย์คนปัจจุบันด้วยใบหน้าที่น่าเกรงขาม

เซียทริชเคยพูดว่า ‘ทุกครั้งที่รู้สึกไม่อยากทำงานแล้วกลับไปนอน เขาจะรู้สึกว่ามีสายตากำลังจ้องคอยจับจ้อง ราวกับเสด็จพ่อกำลังตรัสถามว่า นี่คิดดีแล้วใช่ไหม? เพราะฉะนั้นที่ตรงนี้จึงไม่ต่างจากคุกเท่าไรนัก’

ในขณะที่โนอาห์กำลังเดินทะลุผ่านคุกวงแหวน อยู่ ๆ ชายหนุ่มก็ หยุดฝีเท้าเมื่อเห็นใครบางคนยืนขวางอยู่กลางทาง นาโอมิ โอไบรอันกำลัง ยืนจัดปกเสื้อแข็ง ๆ ให้เข้าที่เข้าทาง พลางจ้องมองเงาสะท้อนผ่านกระจกของ กรอบรูป นี่ก็เป็นอีกหนึ่งวันที่เธอต้องงัดเอานิสัยชื่นชอบความสมบูรณ์แบบ

ของตัวเองมาจัดการเรื่องยุ่งเหยิงที่มักเกิดขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่

“อ้าว...ท่านดยุกวินไนต์ มาแล้วหรือคะ?”

นาโอมิโค้งตัวทักทายอย่างสุภาพเรียบร้อย

“เคาน์เตสโอไบรอัน ได้ยินว่าเพิ่งกลับมาจากลาพักร้อนใช่ไหม?”

“ใช่ค่ะ ทิวทัศน์ที่นั่นงดงามเหลือเกิน หวังว่าท่านดยุกจะมีโอกาสได้ไปเยือนสักครั้งนะคะ”

นาโอมิพูดคุยกด้วยอย่างสนุกสนาน ก่อนขอประวิงเวลาเข้าเฝ้าของโนอาห์ออกไปเล็กน้อย

“เอ่อ...คือ...ท่านดยุกช่วยรอที่หน้าประตูสักครู่ก่อนเข้าไปได้ไหมคะ?”

“...?”

โนอาห์มองเธอด้วยสายตาเป็นเชิงถาม แต่เมื่อเห็นนาโอมียกไหล่ขึ้นน้อยๆ ชายหนุ่มจึงพยักหน้าตอบรับทันที

“ได้สิ”

ท่าทางแบบนั้นของนาโอมิ ชัดเจนว่าคงหมายถึงนิสัยอย่างหนึ่งที่เกินเยียวยาของเซียวทริช

ทหารองครักษ์ผู้มีหน้าที่ยืนเฝ้าอยู่หน้าห้องบรรทมแสดงความเคารพนาโอมิ หญิงสาวทักทายกลับ นอกจากทหารองครักษ์แล้วยังมีศิษย์กำลังเดินวนไปวนมาอยู่ที่หน้าประตูเช่นกัน ดูเหมือนว่าศิษย์เองก็ไม่กล้าแม้แต่จะเปิดประตูเข้าไปข้างใน เขาทักทายโนอาห์และนาโอมิที่มาหยุดอยู่ตรงหน้าด้วยสีหน้าพะวักพะวน

ทหารองครักษ์ทำท่าเหมือนต้องการบอกใ้อะไรสักอย่างผ่านสายตา แต่นาโอมิยกมือขึ้นปรามเป็นเชิงว่ารู้อยู่แล้ว เธอหายใจรั้งพรูแล้วเคาะประตูสามครั้ง

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

“ฝ่าบาท หม่อมฉันนาโอมิ โอไบรอันแพคะ”

จากนั้นเธอก็เปิดประตูพรุดเข้าไปโดยไม่รอฟังเสียงอนุญาต ทหาร
องครักษ์ที่อยู่บริเวณนั้นก็ยืนนิ่งไม่มีทีท่าห้ามปราม คล้ายกับว่าเรื่องแบบนี้
เกิดขึ้นเป็นปกติ ในขณะที่ศึกรถกลับมีสีหน้าลำบากใจพลาทอนรออยู่ตรงนั้น

นาโอมิเดินเบี่ยงตรงไปยังแท่นบรรทมที่ผ้าปูยับยู่ยี่ไหลลู่ลงมา
เซียทริชอยู่ในสภาพหลับไหลไม่สนใจความเป็นไปใดๆ ของโลก เสื้อผ้าหลาย
ชิ้นกองกระจายกระจายอยู่บนพื้น นาโอมิเบะปากอย่างขะเขย่งเมื่อสายตา
ของเธอสะดุดเข้ากับถุงน่องสตรีสภาพขาดหลุดลุ่ย

ทำไมเธอต้องมารู้มาเห็นรสนิยมทางเพศที่เธอชอบทำอยู่เป็นประจำ
ด้วยเนี่ย?

วันนี้ก็เช่นเดียวกัน นาโอมิบ่นพึมพำอยู่ในใจว่าอยากจะลาออกเป็น
ครั้งที่ห้าได้แล้ว เธอสาวเท้าเข้าไปที่แท่นบรรทมแล้วเอ่ยปากเรียก

“ฝ่าบาท!”

หญิงสาวหลุบตาลงมองด้วยความสังเวชใจ แต่แล้วก็ชะงักกึก ผู้หญิง
คนนี้คือซิมเมอร์นี่! นาโอมิเบิกตามองหญิงสาวที่กำลังนอนอิงแอบแนบชิด
อยู่ที่เตียงของเซียทริช

นักบัลเลตสาวหน้าใหม่ที่เพิ่งได้เจิดฉายขึ้นมาเป็นดาวเด่น พอนึกถึง
การแสดงที่ตนเคยซื้อตั๋วเอาไว้ นาโอมิก็ถึงกับถอนใจเอือก

เธอไม่เข้าใจเลยว่าผู้หญิงคนนี้เห็นดีเห็นงามอะไรถึงยอมโดดขึ้นเตียง
ของเซียทริช ถึงแม้เซียทริชยังหนุ่มยังแน่น หล่อเหลา และเป็นถึงกษัตริย์ แต่
ก็เป็นผู้ชายขาเป๋จอมเจ้าชู้ที่เปลี่ยนผู้หญิงไม่ซ้ำหน้าทุกคืน สำหรับนาโอมิแล้ว
แม้เธออดดีทั้งหมดนั้นมารวมกันอย่างไรก็ไม่เพียงพอที่จะลบล้างจุดด่างพร้อย
ได้อยู่ดี แต่หญิงสาวพวกนั้นคงไม่ได้คิดแบบเดียวกับเธอ

ทั้งสองยังคงหลับพรึมไม่รับรู้ถึงการมาของบุคคลที่สามสักนิด
นาโอมิจึงกระซอกผ้าห่มออก

“อืมมม...”

ในตอนแรกซัมเมอร์ยังงัวเงีย ไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่พอเห็น นาโอมิ เธอก็ถึงกับตาเบิกโพลงด้วยความตกใจ

“กรี๊ดดด!”

ซัมเมอร์รีบรวบผ้าห่มขึ้นมามาบังร่างกายของตัวเอง พอเซียวทริชได้ยิน เสียงกรี๊ดร้องจึงสละมือสละมือปรีดาขึ้นมามองบ้าง

“ฝ่าบาท!”

เซียวทริชก็มีรอยยิ้มตาเมื่อได้ยินนาโอมิเรียกด้วยน้ำเสียงห้วน ๆ

“นาโอมิ...เจ้านี่ ช่างไม่มีมารยาทเอาเสียเลยนะ”

“ตื่นเถอะเพคะ”

เซียวทริชพ่นลมหายใจแรง ๆ เหยือกใหญ่พลางยกมือลูบหน้า

“จะอย่างไรก็เถอะ อย่างน้อยเจ้าควรเคาะประตูสักหน่อยไม่ใช่รี?”

“เคาะแล้วเพคะ”

“ไม่เห็นได้ยิน”

“ปกติไม่เห็นเคยได้ยินอยู่แล้วนี่เพคะ”

“อย่างนั้นรี?”

“ให้หม่อมฉันจัดตารางนัดตรวจโรคหูตึงให้ดีไหมเพคะ?”

นัยน์ตาของเซียวทริชลั่นระริกขึ้นมาทันที นี่เขาเพิ่งเข้าสู่วัยสามสิบปี เองนะ แล้วจะเป็นโรคหูตึงของคนแก่ได้อย่างไร

“เอ...ที่จริงก็คล้ายคล้ายคล้าว่าจะได้ยินเสียงเคาะอยู่เหมือนกันนะ ไม่สิ! ได้ยินชัดเจนเลยละ”

“ทราบแล้วเพคะ”

“นี่ข้าดูเหมือนเป็นโรคหูตึงจริง ๆ รี? หรือข้าควรลองตรวจหูดีไหม?”

“ไม่ทราบสิเพคะ”

ระหว่างนั้นซัมเมอร์ได้แต่นั่งทำตาโตพร้อมกับกลอกตามองคนทั้งสอง สลับกันไปมา นาโอมิหันไปสบตากับเธอแล้วพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

“ซัมเมอร์ เจ้าควรกลับไปได้แล้ว”

นาโอมิพูดพร้อมกับแยมยิ้มให้อย่างสุภาพ ซัมเมอร์จึงค่อยๆ ดึงผ้าห่ม
ห่อตัวตามมาแล้วรีบเผ่นออกจากแท่นบรรทม

“ไม่ใช่ประตุนั้น ออกไปทางประตูด้านโน้นดีกว่า”

เสียงเท้าที่กำลังวิ่งตึงๆ ของซัมเมอร์เปลี่ยนทิศทางในทันที นาโอมิ
นึกสงสัยว่าซัมเมอร์จะทำอะไรกับถุ่่งห้องที่ขาดหลุดลุ่ยขนาดนั้น แต่เธอก็
เลือกทำเป็นไม่สนใจ

เซียวทริซียัมมปากเจ้าเล่ห์แล้วพูดกระเซ้า

“จะว่าไปก็นานแล้วนะ เจ้าสนใจขึ้นเตียงนี้ด้วยไหม?”

“ต่อให้ฝ่าบาทชวนไปสวรรค์หม่อมฉันก็ไม่มีทางไปหรอกเพคะ รมกวน
พระองค์ช่วยบังส่วนนั้นตอนลุกขึ้นด้วยนะเพคะ”

“อะไรกัน ไม่สนใจเลยรี? พาไปขึ้นสวรรค์เลยนะ”

เซียวทริซิดัดความนั่งตรงขอบแท่นบรรทมแล้วความหาไม่ทำ

“แน่นอนเพคะ เพราะถ้าสวรรค์กลายเป็นนรกแล้วก็คงไม่มีเหตุผลให้
ต้องไปไม่ใช่หรือเพคะ”

นาโอมิก้มหยิบไม้เท้าที่ตกอยู่ใต้แท่นบรรทมขึ้นมายื่นให้เซียวทริซ
กษัตริย์หนุ่มรับไม้เท้าไปยืนตัวเองให้ลุกขึ้น

“ได้โปรด ช่วยบังช่วงล่างด้วยเถอะเพคะ ฝ่าบาท”

“เจ้านี่เสียมารยาทเหลือเกินนะ แต่เอาเถอะวันนี้ข้าอารมณดี จะ
ไม่ถือโทษโกรธเจ้าแล้วกัน”

เขายกมือเท้าเอาแล้วหมุนตัวไปทางหญิงสาวเหมือนทำท่ายเชิญชวนให้
ดู นาโอมียื่นเสื้อผ้าให้พลางทำหน้าสยดสยองราวกับได้เห็นสิ่งที่น่าขยะแขยง
เธอจำต้องรับหน้าที่ดูแลเรื่องการแต่งกายของกษัตริย์ไปโดยปริยาย เนื่องจาก
ผู้ที่สามารถเข้าเฝ้าเป็นการส่วนตัวในห้องนอนของเซียวทริซได้มีเพียงคนใน
ราชสำนักหรือไม่ก็คนใกล้ชิดเท่านั้น กษัตริย์หนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตพร้อมกับพูด
ขึ้นมาว่า

“อ้อ! ใชลี ข้าได้ยินข่าวลือที่น่าสลดใจมาจากซ่มเมอร์ด้วยว่า ในช่วงที่ข้าล้มป่วยจะตายแหล่มีตายแหล่เนี่ย น้องชายที่น่ารักของข้ากลับมีคู่หมั้นที่รักอย่างสุดหัวใจแล้วงั้นรี? ชื่อว่าอะไรนะ...ราลี?”

“พระองค์ไม่ได้ประจักษ์ถึงขั้นจะตายแหล่มีตายแหล่สักหน่อย เพียงแค่มึนยาแก้ปวดก็เท่านั้นพะคะ”

ที่จริงแล้วอาการบาดเจ็บของเซียร์ริชค่อนข้างสาหัส แม้จะเรียกตัวนักบวชที่มีพลังเวททั้งหมดมาช่วยรักษา แต่ก็เกินไปอย่างล่ำซ้ำ สุดท้ายเขาต้องฉีดยาแก้ปวดชนิดเสฟติดเข้าร่างกายเพื่อบรรเทาอาการเจ็บปวด เพราะเช่นนั้นในช่วงที่ผ่านมากษัตริย์หนุ่มจึงมีสภาพไม่ต่างจากหุ่นเชิดเท่าไหร่นัก

นาโอมิช่วยจัดปกเสื้อเชิ้ตของเขาให้เข้าที่

“แล้วก็ไม่ใช่ราลีพะคะ เธอชื่อเรเลียนา แมกมิลเลน ธิดาแห่งตระกูลแมกมิลเลนพะคะ”

“หึ!”

เซียร์ริชก่อดกระดุมพรางกระตุกยืมอย่างมีเลศนัย

“ว่าแต่คุยเรื่องแบบนี้บนเตียงด้วยหรือพะคะ?”

“นี่คือความรักที่มีให้น้องชายอย่างไรละ”

เซียร์ริชพูดพร้อมกับยืมอย่างมีนัยซ่อนเร้น แต่นาโอมิก็แก้มือทำเป็นไม่สนใจแล้วหันไปเรียกคิธ

“ท่านคิธ!”

เมื่อได้ยินเสียงตะโกนเรียกของนาโอมิ คิธจึงเปิดประตูแล้วค่อยๆ ยืนหน้าแลดูกระอักกระอ่วนเข้ามา เขาพยายามเดินอ้อมไปที่แท่นบรรทม ให้อยู่ห่างจากถุงนอนชาดวินที่หล่นกระจัดกระจายเป็นย่อมๆ กลางพื้นห้อง

“ฝ่าบาท ยินดีเหลือเกินพะยะคะที่พระองค์หายประชวรแล้ว”

“อ้าว...คิธ ไม่ได้เจอกันนานเลย ทำไม...”

เมื่อเซียร์ริชไม่พูดอะไรต่อ นาโอมิจึงพูดแทรก

“ไม่รู้จะตรัสว่าอะไรสินะเพคะ”

“อืม ถึงจะไม่ได้เจอกันนานแต่ก็เหมือนเดิมแฮะ”

“...เป็นพระกรุณาพะยะค่ะ ฝ่าบาท”

คิธตอบกลับอย่างสุขุม เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมตนถึงพูดประโยคนี้
ออกไป เชียทริชลัดกระดุมข้อมือพลางเอ่ยปากถาม

“แล้วโนอาห์ล่ะ?”

“อยู่ที่นี่พะยะค่ะ”

โนอาห์เดินตามเข้ามาที่หลัง

“โอ้! โนอาห์ ไม่ได้เจอกันนานช่าง...”

“กระหม่อมไฉนที่ฝ่าบาทตรัสกับคิธเมื่อครู่แล้วไม่ค่อยสนุกเท่าไร
ข้ามกันเลยดีกว่าพะยะค่ะ”

โนอาห์พูดเสียงเนือยแล้วเดินผ่านเชียทริชตรงไปนั่งที่โซฟา

“เย็นชาเสียจริง ว่าแต่ทำไมมาคนเดียวเปล่าเปลี่ยวได้ละ แล้วเจ้า
ตาแดง?”

“ถ้าหมายถึงอดัม ตอนนี้ไปธุระยังไม่กลับมาพะยะค่ะ”

อืม...ท่าทางคงจะเป็นธุระสำคัญ

เชียทริชมองอย่างพินิจพิจารณา แต่โนอาห์ก็สบตาจ้องกลับไปอย่าง
ไม่สะทกสะท้านเช่นกัน

“ถึงจะยังเข้าไปหน่อย แต่ไหนๆ ทุกคนก็มาอยู่กันพร้อมหน้าแบบนี้
แล้ว เรามาดื่มแสดงความยินดีสำหรับพวกรุ่นนี้กันหน่อยดีไหม?”

พวกรุ่นนี้คือวันสิ้นสุตวาระการประชุมสภา เพราะฉะนั้นก็ถึงเวลานำ
พระราชลัญจกรที่เก็บซ่อนไว้เพื่อขัดขวาง ‘กฎหมายป้องกันเศรษฐกิจใหม่’
ออกมาได้เสียที

เชียทริชที่ตอนนี้สวมเครื่องแต่งกายเต็มยศหันไปหยิบไวน์ออกมาจาก
ชั้นวาง

“ทุกคนดี!”

ต่อให้ร่างกฎหมายที่ถูกปัดตกจะได้รับการพิจารณาให้แก้ไข แต่ก็ต้องรอสองสามปีถึงกลับมาเสนอใหม่ได้ เซียทริซหมายมั่นปั้นมือว่าจะใช้ช่วงเวลาสั้น ๆ นี้หนุนขุนนางใหม่ให้มีอำนาจทัดเทียมกับขุนนางเก่าให้จงได้

กษัตริย์หนุ่มจิบไวน์พลางนึกถึงใบหน้าของพวกขุนนางเก่าที่ตอนนี้นี้คงกำลังเดินผ่า ๆ กันอยู่กระมัง นี่เป็นเพียงชายชชะเล็ก ๆ ที่เขาคิดว่ามาได้

โนอาห์ชูแก้วไวน์ขึ้นพร้อม ๆ กับเซียทริซ เขาเหลียวตามองขาของกษัตริย์หนุ่มแวบหนึ่งแล้วเปรยขึ้นมา

“ทางเราตรวจพบยากระตุ้นประสาทในม้าพะยะค่ะ”

“ว่าแล้วเซียว”

อุบัติเหตุพลัดตกจากหลังม้าของเซียทริซเกิดขึ้นได้ประจวบเหมาะ กับช่วงเวลานี้พอดี จนยากจะเชื่อว่าเป็นแค่เรื่องบังเอิญ แถมม้ายังมีสภาพแย่งจนน่าสงสัยอีก

“เห็นว่าเป็นยานิดใหม่ ทำให้การตรวจหาด้วยวิธีที่ใช้อยู่ในปัจจุบันทำได้ค่อนข้างลำบากพะยะค่ะ”

“จะลองปลงพระชนม์กษัตริย์ทั้งที ก็คงต้องเตรียมการให้ดีถึงขั้นนั้นอยู่แล้วแหละ”

เซียทริซยกไหล่ ขณะที่โนอาห์พูดต่อ

“ได้รายชื่อผู้นำเข้ายากระตุ้นประสาทนั้นมาด้วยพะยะค่ะ”

“ใครรี?”

“กิลเบิร์ต ไซต์ ลูกนอกสมรสของเบนเนตต์พะยะค่ะ”

“ใช่เคนเนตต์เบนเนตต์จริง ๆ ด้วยนะเพคะ”

นาโอมิเสริม

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะเจ้านั้นเป็นอีกหนึ่งในโลกนี้ที่จิตใจมาก ๆ หากฆ่าตายไป”

เซียหริชยิ้มมุมปากแล้วตอบ ส่วนนาโอมิก็พยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“เพคะ เคนต์เบนเนตต์คงคิดจะนำศพของพระองค์ไปแขวนไว้กลางจัตุรัส จุดไฟเผาแล้วเต็นระบำเร็นร่าอยู่ข้างศพไฟลุกท่วมของพระองค์”

แม้ว่าเซียหริชจะจ้องมองนาโอมิเขม็ง แต่หญิงสาวยังคงพูดต่อโดยไม่มีท่าทีหลบสายตา

“อาจจะร้องเพลงด้วยนะเพคะ”

“เรื่องสยองขวัญแบบนั้นเอามาพูดสนุกปากเช่นนี้ได้ยังไงกัน? สนุกมากรี?”

“ฝ่าบาท ทรงเข้าใจผิดแล้วเพคะ”

เซียหริชทำหน้ามึน แล้วหันไปทางโนอาห์อีกครั้ง

“แล้วลูกนอกสมรสนั่นล่ะ?”

“พาไปขังไว้ที่คุณได้ดินเพื่อบีบบังคับให้ชัลดทอดถึงเบนเนตต์แล้วพะยะค่ะ”

เซียหริชพยักหน้าหงิกหงัก หากถูกส่งไปยังคุกใต้ดินแล้วอีกไม่นานต้องจ้างคำรับสารภาพออกจากปากได้อย่างแน่นอน ที่นี่ก็จะจับตัวผู้บงการลอบปลงพระชนม์ได้ คนที่จะนำศพไปแขวนตรงกลางจัตุรัสแล้วเต็นระบำอยู่ข้างๆ ไม่ใช่เบนเนตต์หรอก แต่เป็นเขาคนนี้ต่างหาก

เซียหริชคลี่ยิ้มอย่างพึงพอใจ กษัตริย์หนุ่มหันไปจ้องโนอาห์แล้วโพล่งถามขึ้นม้ออีก

“ได้ยินว่ามีคุมหั้นแล้วนี่ ชื่อ...เรเลียนา?”

“เมื่อสักครู่ก็บอกไปแล้วนะเพคะ เลดีเรเลียนา แมกมิลแลนเพคะ”

นาโอมิถอนใจหลังแก้ไขชื่อให้ถูกต้อง ได้ยินดังนั้นเซียหริชก็ตอบว่า ‘อ้อ! ใช่...เรเลียนา’ ก่อนร่ายต่อ

“ในระหว่างที่ข้ากำลังเมายาแก้ปวด ทำไมอยู่ๆ เปลี่ยนใจหมั้นหมายได้ล่ะ? เป็นเพราะอะไร?”

เชียทริชจิบไวน์ พร้อมส่งสายตาที่แสดงออกชัดเจนถึงความสอสุดรู้
สอได้เห็น ขณะที่ศึกรกลับทำตาหลุกหลิกและมีสีหน้าอึดอัดใจ นาโอมิเห็นเข้า
จึงเอานิ้วสะกิดเอาแล้วถามว่าเป็นอะไร ทว่าศึกรได้แต่ปิดปากเงียบ

โนอาห์มีท่าทีลังเลซึ่งเป็นลักษณะที่พบเห็นได้ยาก เขาบริปากเอ่ย
ขึ้นมาเสียงเบา

“...พอดีว่ามีเรื่องนิดหน่อยพะยะค่ะ”

โนอาห์อธิบายคร่าว ๆ เรื่องสัญญาาระหว่างเขากับเรเลียนา เชียทริช
ถึงกับทำหน้าหมดสนุกทันที

“ถ้าอย่างนั้นก็ใช้เวลาถอนหมั้นแล้วสินะ”

“เอ๋?”

โนอาห์ทวนถามพร้อมกับขมวดคิ้ว

“ในเมื่อวาระการประชุมสภาสิ้นสุดลงแล้ว คราวนี้ก็ไม่ต้องกลัวว่า
จะโดนข่มขู่เรื่องพระราชลัญจกรอีกต่อไป ปัญหาเรื่องคู่หมั้นผิดแผนนั้นก็
คลี่คลายได้เสียที เหลือแค่การถอนหมั้นไม่ใช่รี? โนอาห์ เจ้าเองก็คงไม่ได้
อยากยื้อสัญญาหมั้นหมายออกไปอีกใช่ไหม?”

“เอ่อ...”

โนอาห์ส่งเสียงพึมพำในลำคอ เขายกมือจับคางแล้วหลบเสียงสายตา
พอเชียทริชเห็นว่าน้องชายของตนเองมีปฏิกิริยาไม่ค่อยปกตินัก จึงวางแก้ว
ไวน์ลง

ท่าทางแบบนั้นมันอะไรกัน...?

กษัตริย์หนุ่มไม่แน่ใจว่าที่โนอาห์ทำหน้าเหมือนสุนัขปวดอึนั้นคือ
เรื่องจริง หรือเขาเห็นภาพหลอนเพราะตัวเองยังเมายาแก้ปวดไม่หายกันแน่
เชียทริชเหลือบตามองนาโอมิ หญิงสาวก็ส่ายหน้าเช่นกัน นั่นหมายความว่า
ท่าทีของโนอาห์แปลกจริง ๆ

โนอาห์เงยบไปชั่วอึดใจ ก่อนค่อย ๆ เอ่ยแย้ง

“...ไม่พะยะค่ะ เรเลี่ยนานะ...ยังมีเรื่องที่ต้องทำในฐานะคู่หมั้นอยู่
พะยะค่ะ”

นี่เป็นคำโต้แย้งของชายหนุ่มหลังนั่งคิดอยู่พักใหญ่

เซียวทริชเกือบทำไม้เท้าหลุดมือ เขาเป็นคนสายตาว่องไวและอ่าน
ความรู้สึกนึกคิดของคนอื่นเก่ง ต่อให้คนคนนั้นพยายามซ่อนไว้ลึกขนาดไหน
ก็ตาม แนนอนว่าโนอาห์ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น เซียวทริชเดาออกทันทีว่าที่โนอาห์
นั่งเงียบแบบนี้แปลว่าเจ้าตัวกำลังเก็บง้ออะไรบางอย่างเอาไว้

เซียวทริชหัวเราะคิกแล้วแซว

“เจ้าเองก็มีมุมนี้เหมือนกันสินะ ซื่อป้อจริง ๆ เลย”

“อยู่ ๆ ก็พูดเรื่องอะไรพะยะค่ะ?”

โนอาห์ยันคิ้วเป็นเชิงตำหนิว่าอย่าพูดจาไร้สาระ

เซียวทริชบอกว่าไม่มีอะไรพร้อมกับโบกมือปฏิเสธเป็นระวิง แต่ประกาย
คึกคะนองกลับลุกโชนขึ้นในดวงตาของเขา กษัตริย์หนุ่มใช้สองมือจับไม้เท้า
แล้วยิ้มก้มกริ่มเหมือนมีแผนการในใจ

เรเลี่ยน่าจับก้านโยกประตูแล้วก้มมองมือของตนเอง แหวนเลื่อนไป
ติดบนขื่อนี้วนาง

น้ำหนักลดลงรี?

ปรับขนาดของแหวนให้พอดีกับนิ้วก่อนงานหมั้นแล้วนี่นา

เธอไม่ได้อดอาหารเสียหน่อย เราเลียนาหรือตาพลางนึกถึงเรื่องราวต่าง ๆ ในช่วงที่ผ่านมา เป็นเพราะว่าเครียดหรือเปล่านะ หญิงสาวดันแหวนที่หลวม กลับเข้าไปสุดข้อนิ้วเหมือนเดิม

เมื่อเรเลียนามองนาฬิกาโบราณที่กำลังส่งเสียงดังเห่งหง่างก็พบว่า เวลาล่วงเลยมาถึงช่วงเย็นแล้ว เฮลีย์ถือจดหมายตกแต่งขอบด้วยทองคำเปลว และหนังสือพิมพ์มาให้อย่างละหนึ่งฉบับ

“เลดี มีจดหมายถึงเลดีเจ้าค่ะ”

“จดหมาย?”

“เจ้าค่ะ จดหมายจากนครศักดิ์สิทธิ์เลยนะเจ้าค่ะ”

เรเลียนานิ้วหน้าทันที

“เลดี?”

“หืม?”

“ทำไมทำหน้า...”

“หน้าแบบไหน?”

เรเลียนาเอียงคอและยิ้มให้เฮลีย์เล็กน้อย เหมือนบอกว่าเข้าใจว่าเจ้ากำลังพูดเรื่องอะไรอยู่ จากนั้นเธอก็รับจดหมายมาด้วยท่าที่สง่างาม จดหมายเขียนด้วยลายมือโบราณ ประโยคแรกเขียนว่า

เรเลียนา นัทานปุองนะ ตั้งแต่ที่เจ้ากลับไปแล้วตอนกลางคืนข้าก็นอนไม่ค่อยจะหลับ...

หลังจากเรเลียนากวาดตามองตัวหนังสือแบบผ่าน ๆ ก็ได้ความว่า ฮีอิกะได้ตระเตรียมที่ทางในวิหารเอาไว้ให้พร้อมแล้ว แถมยังอาสาไปชมรูปหล่อทองสัมฤทธิ์ของเขที่มีขนาดสูงประมาณห้าสิบเมตรในใจกลางนครศักดิ์สิทธิ์อีกด้วย หญิงสาวพับจดหมายเก็บใส่ซองไว้เหมือนเดิม ก่อนใช้ปลายนิ้วคิบบซองจดหมาย ยื่นหัวซองไปตรงเตาผิงแล้วปล่อยให้จดหมาย

ติดไฟจนลุกท่วม

“เลดี้?!”

เฮลีย์ตกใจเรียกเสียงหลง

“นี่เป็นจดหมายแห่งความโชคร้าย แต่ถ้าเห็นเข้าจะโชคร้ายได้นะ”

“...จากนครศักดิ์สิทธิ์เนี่ยนะเจ้าคะ?”

“อืม”

แม้ว่าเฮลีย์ทำหน้าที่เหมือนไม่เชื่อ แต่เธอก็เฝ้าดูจดหมายฉบับนั้น เป็นจุน ไม่เหลือแม้แต่ซากแล้ว เธอลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้าสบายอกสบายใจ

“เซอร์เทเลอร์ยังไม่กลับมาอีก?”

“เจ้าคะ”

“...อืม”

เธอก็เฝ้าดูจดหมายฉบับนี้รับทราบ แล้วก้าวไปยืนข้างหน้าต่าง หญิงสาว ปล่อยตัวเองให้จมจ่อมอยู่ในห้วงความคิด เวลานั้นกลิ่นไอฝนลอยเตะจมูก จนได้กลิ่นอย่างชัดเจน

“ฝนฤดูใบไม้ร่วงก็หยุดแล้ว หากว่าหมดฝนคราวนี้ก็เข้าสู่ฤดูหนาว ของจริงแล้วเจ้าคะ”

“...ฝนฤดูใบไม้ร่วง”

ฝนฤดูใบไม้ร่วง

เธอก็เฝ้าดูจดหมายฉบับนี้อีกครั้ง ราวกับรู้สึกราวว่ามีอะไรบางอย่างติดค้าง ในหัว เหมือนจะนึกออกแต่ก็นึกไม่ออกซ้ำๆ

แล้วในตอนนั้นเฮลีย์ก็ยื่นหนังสือพิมพ์มาให้ หญิงสาวสะดุดตา กับ พาดหัวข่าวในหนังสือพิมพ์ที่เขียนว่า ‘ในที่สุดวาระการประชุมสภาก็สิ้นสุดลง วันพรุ่งนี้ แล้วรอรอยของพระราชบัญญัติล่ะ?’

ตายจริง!

นี่เธอลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิทได้อย่างไรกันนะ

“เลดี้?”

เรเลียนาวิ่งพรวดพราดออกจากห้องโดยมีเสียงตะโกนเรียกของ
เฮลียด์ังไล่หลัง เสียงนั้นค่อยๆ เงียบไปเมื่อเธอวิ่งออกมาไกลแล้ว

เรเลียนาตรงไปยังคอกม้า หญิงสาวนำม้าออกมาแล้วควม้ามุ่งหน้า
ไปทางลานล่าสัตว์ที่อยู่ด้านหลังคฤหาสน์ เมื่อผ่านลานล่าสัตว์ ตะบึงต่อไป
เรื่อยๆ ตามทางลดเลี้ยวเคี้ยวคดก็จะไปถึงสุสานของตระกูลวินไนต์

หากเป็นไปตามในนิยายแล้วละก็...

เรเลียนาตั้งบังเหียนอย่างแรง หากเป็นไปตามในนิยายแล้วละก็
‘เธอคนนั้น’ จะไปที่นั่น

ตอนนี้ในหัวของเธอเต็มไปด้วยความหวังว่าอาจจะได้พบเบียทริซ
เรเลียนารับลงจากหลังม้าทันทีที่มาถึงจุดหมายปลายทาง

ด้านหน้าตรงนั้น

หญิงสาวเร่งฝีเท้าก้าวไปข้างหน้าเร็วขึ้น

เงาคอน

เรเลียนาเห็นเส้นผมประกายทองหลบเร้นอยู่หลังต้นไม้ หัวใจของเธอ
เต้นแรงจนเจ็บหนึบไปหมด

เบียทริซ

เรเลียนาทวนชื่อหญิงสาวคนนั้นในใจพร้อมกับก้าวเท้าเข้าไปหา

ใครบางคนหันมาเมื่อรู้สึกว่ามีผู้มาเยือน

ตำแหน่งดยุกวินไนต์นั้นเดิมที่ไม่ใช่ของโนอาห์ แต่โรเบิร์ต วินไนต์
ผู้จะได้ดำรงตำแหน่งดยุกวินไนต์กลับเสียชีวิตลงกะทันหันจากอุบัติเหตุ
เรือเดินสมุทรอัปปาง ระหว่างที่เขาและครอบครัวกำลังโดยสารกลับมาয়
อาณาจักรเซมัส โศกนาฏกรรมครั้งนั้นทำให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตราว
หนึ่งพันหนึ่งร้อยคน มีเพียงนายหญิงแห่งตระกูลวินไนต์คนเดียวที่เหลือรอด
เนื่องจากติดปัญหาด้านสุขภาพ ทำให้เธอต้องพักอยู่ที่คฤหาสน์ไม่ได้โดยสาร
ไปกับเรือมหันตภัยลำนั้นด้วย

ในเช้าวันต่อมาเมื่อต้องตื่นมาพบกับความสูญเสียครั้งใหญ่ที่ครอบครัว
ทั้งหมดจากไปพร้อมกันในคราวเดียว นายหญิงแห่งตระกูลวินไนต์จึงมอบ
ตำแหน่งดยุกวินไนต์แก่โนอาห์ ผู้เป็นทั้งหลานชายและรัชทายาทลำดับที่สอง
จากนั้นเธอก็ออกจากคฤหาสน์ไป เหลือไว้เพียงร่างไร้วิญญาณของโรเบิร์ต
วินไนต์ฝังอยู่ที่แวนเจลีโอหมายเลขสามสิบเอ็ด

โนอาห์ฝังพระราชลัญจกรไว้ที่หลุมศพของโรเบิร์ต วินไนต์ ดังนั้น
ที่นี่ต้องมีสุสานของตระกูลดยุกแน่นอน

แต่ว่า...

เรเลียนามองทุ่งกว้างใหญ่ตรงหน้าแล้วเม้มริมฝีปากแน่น

มีควันบุหรี่ยลอยฟุ้งในอากาศข้างๆ ตัวของหญิงสาว พอเห็นเรเลียนา

ชายผู้นั้นก็รีบตีบรูหรือออกจากปาก ก่อนโยนทิ้งลงพื้นแล้วใช้เท้าบี้ให้ไฟดับ
“มีเรื่องอะไรจะคุยกับข้าอย่างนั้นหรือครับ?”

“เอ่อ...คือว่า...”

ความเครียดมลายหายไปในช่วงพริบตา เรเลียนาทรุดนั่งลงพื้นแล้ว
ค่อยๆ ปรับลมหายใจให้เข้าที่เข้าทาง

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ?”

ดวงตาสีเขียวอ่อนล้นระริกจับจ้องมองชายหนุ่ม หญิงสาวกะพริบตา
ซ้ำๆ หนึ่งครั้งก่อนลืมหันมองพื้นดินว่างเปล่าที่อยู่ตรงหน้า แล้วเบนสายตา
กลับไปมองชายหนุ่มเหมือนเดิม

ไม่ใช่เบียทริซ คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าในตอนนี้เป็นผู้ชายที่มีเส้นผม
สีทองคำขาวละมุน ดวงตาอันลุ่มลึกของเขากำลังมองมาที่เรเลียนา

“ค่ะ ไม่ใช่ไรค่ะ”

เรเลียนารีบสลัดแขนของชายหนุ่มที่เธอเพลื่อยื่นมือไปแตะโดยไม่รู้ตัว
ออกทันที

“ข้าคง...จำคนผิดค่ะ”

ตอนนี้เธอสับสนไปหมดแล้ว ในนิยายเขียนไว้ชัดเจนว่า หนึ่งวันก่อน
สิ้นสุดวาระการประชุมสภา เบียทริซจะมาตามหาหลุมศพ แต่ว่า...

ชายหนุ่มลอบมองเรเลียนาเงิบๆ เขาถอดเสื้อโค้ตของตนเองมาปู
บนพื้น จากนั้นก็ช่วยพยุงหญิงสาวให้ลุกขึ้น

“นั่งตรงนี้เถอะครับ เป็นสุภาพสตรีไม่ควรนั่งบนพื้นเย็นๆ นะครับ”

“ค่ะ?”

เปล่านะ เธอไม่ได้อยากมานั่งกินลมชมวิวเสียหน่อย

ชายหนุ่มหัวเราะสดใส พร้อมกับกอดไหล่หญิงสาวให้แน่นทับเสื้อโค้ตของ
ตน จากนั้นก็ถอดแจ็กเก็ตที่สวมอยู่นำมาคลุมไหล่ให้เรเลียนา

เรเลียนาทำท่าขอบคุณ ชายหนุ่มเพียงแค่อยกไหล่เบาๆ ก่อนทิ้งตัวนั่ง

ลงในฝั่งตรงข้ามแล้วเริ่มรินเหล้าที่นำติดตัวมาด้วย

อยู่ๆ จะตั้งวงเหล้านี้รี?

“ไม่ได้มาเสียตั้งนาน พอกลับมาอีกที่หลุมศพเพื่อนก็หายไปแล้ว
อุตส่าห์นำเหล้ามาด้วยว่าจะดื่มกับเพื่อนเสียหน่อย ตอนนี้ไม่มีเพื่อนเหลือ
แต่เหล้า”

เขาหยิบแก้วเล็กๆ สองใบจากไหนก็ไม่รู้เอามาออกมายาวไว้ด้านหน้า

“สงสัยนี่คงเป็นโชคชะตา ไหนๆ ก็อยู่ที่นี้แล้วช่วยนั่งดื่มเป็นเพื่อน
ให้หน่อยสิครับ”

เขาตีเนียนด้วยการยื่นแก้วเหล้าให้เธออย่างเป็นธรรมชาติ ไม่มีอาการ
เคอะเขินเลยแม้แต่น้อย เธอเลียนจิ้งรีบแก้วเหล้ามาด้วยท่าที่สุภาพ

“มาหาเพื่อน...”

“โรเบิร์ต วินไนต์ รู้จักหรือเปล่าครับ?”

“อ้อ...ค่ะ”

“เขาเป็นเพื่อนที่ดีจริงๆ แต่ดันชิงจากไปก่อนเสียได้ ยังไม่ทันคืนเงิน
ที่ยืมไป...”

“นี่กำลังจะบอกว่าคนตระกูลวินไนต์ยืมเงินคนอื่นอย่างนั้นหรือคะ?”

ระดับตระกูลวินไนต์ที่เอาเงินสดมาเผาเล่นแทนเชื้อเพลิงเพื่อก่อ
กองไฟไว้ฝังในฤดูหนาวได้เนี่ยนะ!

“ไม่เชื่อหรือครับ?”

“ค่ะ ไม่เลย”

“จะว่าไปแล้ว เผลอๆ คนที่ยืมอาจเป็นข้าก็ได้เนาะครับ”

เธอลิยนาระเบิดหัวเราะลั่น ได้ยินแล้วชายหนุ่มก็พุดพลาถหัวเราะสโตไส
ตาม

“เมื่อสักครู่ข้าคุยกับคนเฝ้าสุสาน เห็นเขาบอกว่าหลุมศพทั้งหมดถูก
ย้ายไปอยู่ในอาณาเขตของตระกูลวินไนต์แล้ว เพราะมีคดีลักลอบขุดสุสาน
นะครับ”

“...คดีลักลอบขุดสุสาน”

เรเลี่ยนาพิมพ์ตามสิ่งที่เขาพูด เรื่องนี้ไม่เห็นในนิยายเขียนเอาไว้เลย หรือเป็นเพราะเธอ ที่ทำให้อาห์สร้างเรื่องว่ามีคดีลักลอบขุดสุสานจึงต้องย้ายหลุมศพ แต่เขาตั้งใจเปลี่ยนตำแหน่งที่ซ่อนพระราชธัญจกร

หญิงสาวหลุบตามองพื้นแล้วค่อยๆ ก้มหน้าลง ขณะที่ชายหนุ่มเอ่ยปากถามด้วยน้ำเสียงสดใส

“รสชาติเหล้าใช้ได้ไหมครับ?”

“อ้อ...ค่ะ”

เหล้านี้มีกลิ่นหอมของดอกไม้ รสชาตินุ่มละมุนลิ้น ดื่มง่ายไม่บาดคอ แทบไม่รู้สึกรึ้นถึงกลิ่นแอลกอฮอล์ที่บ่งบอกว่าเป็นเหล้าเลยด้วยซ้ำ

“เป็นเหล้าที่เจ้าโรเบิร์ตชอบนะครับ เหล้าคุณภาพสูง ระดับความเข้มข้นของแอลกอฮอล์เลยไม่สูงมาก สุภาพสตรีก็ดื่มได้ดีครับ”

เขาเป็นคนสุภาพนุ่มนวลและเข้าสังคมเก่ง ขนาดยังไม่ทันแนะนำตัวให้รู้จักชื่อเสียงเรียงนาม แต่ก็พูดคุยกันได้อย่างสนทนาสนทนากับรู้จักกันมานานแรมปี ชายหนุ่มเล่าให้ฟังว่าเขาเดินทางออกจากอาณาจักรซามส์ไปราวๆ หนึ่งปีครึ่งเห็นจะได้ เขาเล่าเรื่องสนุกๆ รวมถึงหลายเหตุการณ์ที่ประสบพบเจอระหว่างเดินทางไปทุกแห่งหนทั่วโลกได้อย่างมีอรรถรส ทำให้คนฟังเห็นภาพตามไปด้วย

“เพราะอย่างนั้นข้าจึงไม่อาจกลับไปรัฐเวเลียได้อีกแล้ว ถ้าถูกจับอีกที่คราวนี้ข้าคงถูกตัดหัวหรือนำตัวไปทอดในน้ำมันเป็นแน่”

“ถูกทอดหรือคะ?”

“คนที่โน่นค่อนข้างป่าเถื่อนนะครับ”

เขายิ้มเมื่อเห็นเรเลี่ยนาทำตาโต

“ว่าแต่...เขาคนนั้นเป็นคนรักหรือครับ?”

“คนรักอะไรคะ?”

“คนที่เลติเข้าใจผิดคิดว่าข้าเป็นเขา ไม่ใช่คนรักหรือครับ?”

“อ้อ...เปล่าค่ะ ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ”

เรเลียนารีบปฏิเสธลาล่าละลักแต่ก็อดหัวเราะไม่ได้ เพราะเมื่อมอง
สารรูปตัวเอง ก็พอเข้าใจได้ว่าทำไมเขาถึงคิดว่าเธอมาตามหาคนรัก ดูสภาพเธอ
ในตอนนี้นี่สิ แต่งตัวไม่เรียบร้อย ผมเผ้ายุ่งเหยิงเพราะโดนลมตีตอนขี่ม้า
รีบเลยจนใส่รองเท้าสลับคู่กัน แถมเมื่อสักครู่นี้เธอยังไปจับแขนเขาด้วย
สายตาแววอนแบบนั้นอีก

นี่เขาเข้าใจผิดคิดว่าเธอพยายามรังชาทางกงของผู้ชายที่ทิ้งไปอยู่
ใช่ไหม?

เรเลียนาใช้นิ้วมือสาธยายให้เข้าที่ หญิงสาวเริ่มรู้สึกเกือเงิน พอจะ
รู้ว่าทำไมผู้ชายคนนี้ถึงรินเหล้าให้เธอ ขณะที่ชายหนุ่มมองเรเลียนา
ด้วยความสงสัยใคร่รู้ว่าถ้าไม่ใช่คนรักแล้ว เธอกำลังตามหาใครอยู่ถึงได้มี
อาการกระวนกระวายขนาดนี้

อืม...เรเลียนาส่งเสียงจิ้งจกในลำคอ ก่อนกระดกเหล้าเข้าปากพรวด
เดียวแล้วเปิดปากพูด

“มีใครบางคนต้องมาที่นี่ แต่ก็ได้มาเพราะข้าเป็นต้นเหตุค่ะ ข้าทำให้
คนสองคนที่ควรจะได้พบกัน ไม่มีโอกาสได้พบกันค่ะ”

“อืมมมม...”

เรเลียนาพยายามพูดอ้อมค้อมที่สุดเพื่อไม่ให้ฟังดูเป็นเรื่องแปลกจน
เกินไป ชายหนุ่มพยักหน้าพาลงส่งเสียงตอบรับเป็นระยะให้รู้ว่ากำลังตั้งใจ
ฟังอยู่

“สรุปก็คือ เลติต้องหมั้นหมายทางการเมืองกับผู้ชายที่มีคนรักอยู่แล้ว
อย่างนั้นหรือครับ?”

“อืม...ก็ประมาณนั้นค่ะ”

ดูเหมือนเขาคงคิดว่าการหมั้นหมายทางการเมืองของเรเลียนาเป็น

การเข้าไปแทรกกลางความสัมพันธ์ระหว่างคูรัก แต่มันก็ไม่ได้ต่างจาก
สถานการณ์จริงเท่าไรหรอก เรเลียนาจึงปล่อยให้เขาเข้าใจผิดแบบนี้ต่อไป

“เดิมทีผู้หญิงคนนั้นจะมาที่นี่ในวันนี้?”

“อืม...ใช่ค่ะ”

“แล้วเลดีก็ตั้งใจว่าจะพาผู้หญิงคนนั้นไปหาผู้ชายเพื่อให้ได้พบกัน”

“ค่ะ ตั้งใจไว้ว่าเช่นนั้นค่ะ แต่ดูเหมือนว่าตอนนี้จะทำได้แล้ว”

ชายหนุ่มเอียงคอด้วยความสงสัยเหมือนได้ยินเรื่องแปลก อยู่ๆ เขา
ก็โพล่งถามขึ้นมาว่า

“ทำไมล่ะครับ?”

“ค่ะ?”

“ทำไมต้องทำเช่นนั้นด้วยล่ะครับ”

“อ้อ...”

เรเลียนาลงเลสลักพักก่อนจะโคลงหัวตอบกลับไป

“ก็แค่รู้สึกว่ามันเป็นต้นเหตุเท่านั้นค่ะ มันเป็นเพราะข้าจริง ๆ นั่นแหละ”

“แต่ที่จริง หากสองคนนั้นไม่ได้พบกัน เรื่องมันก็จะจบแค่ตรงนั้นอยู่
แล้วนี่ครับ”

“...?”

“ข้าเองก็ไม่ทราบว่าเป็นมาอย่างไร แต่คนเราเกิดมามีเพียง
ชีวิตเดียว แต่ละคนก็ควรต้องรับผิดชอบชีวิตของตัวเองไปไม่ใช่หรือครับ?”

“ค่ะ?”

เรเลียนาเหลือบตาขึ้นมาแล้วพบว่าชายหนุ่มกำลังยกมือลูบศีรษะของ
เธออยู่

“เออละ ตีมันต่อดีกว่าครับ”

ชายหนุ่มยิ้มเจ้าเล่ห์ พลังรินเหล้าจนเต็มแก้วในมือของเรเลียนา
หญิงสาวระเบิดเสียงหัวเราะออกมาดังๆ

“ที่พูดนั้นหมายถึงอะไรคะ?”

“ถึงไม่รู้เรื่องราวโดยละเอียด แต่ข้าแค่จะบอกว่าควรปล่อยให้ทางนั้นจัดการเรื่องของตัวเองเถอะ ความรักและโชคชะตาเป็นสิ่งที่ต้องไขว่คว้ามาด้วยตัวเองไม่ใช่หรือครับ?”

“อืม...ก็ใช่ค่ะ”

เรเลียนาพยักหน้าแล้วคิดตาม บางทีตอนนี้ผู้หญิงคนนั้นอาจหาวิธีเอาตัวรอดได้ด้วยตัวเอง แล้วกำลังใช้ชีวิตอย่างสงบสุขอยู่ก็เป็นได้

“ทักษะนี้มันน่าเก่งดีนี่คะ”

“ใช่ไหมล่ะครับ?”

เขายกไหล่พร้อมกับพูดหน้าตาชื่อ ๆ เรเลียนาหัวเราะสดใสแล้วดื่มเหล้าเข้าไป

ชายหนุ่มพูดต่อว่า ความรักเป็นสิ่งที่ว่างเปล่ายิ่งกว่าอะไร หัวใจของคนเรานั้นเปราะบางยิ่งกว่าดอกแดนดิไลอันที่ปลิดปลิวยามโดนลมพัดผ่านเสียอีก แล้วยังเล่าเรื่องของกษัตริย์ซีซอนที่เปลี่ยนมเหสีมากถึงสิบครั้ง ทั้งที่เคยสาบานตนว่าจะรักชั่วนิรันดร์ได้อย่างสนุกสนานออกรสออกชาติ เขาบอกว่ากษัตริย์พระองค์นั้นป่าวประกาศว่าชั่วนิรันดร์บ่อยมาก เสียจนคนในอาณาจักรถึงกับพูดว่าต้องเปลี่ยนความหมายของคำว่าชั่วนิรันดร์ในพจนานุกรมใหม่เลยทีเดียว

ฟั้วววว...

ชายหนุ่มถามเธอว่า ‘ไม่หนาวรี?’ เมื่อมีลมพัดวูบมา เรเลียนาส่ายหน้า อาจเป็นเพราะฤทธิ์เหล้าทำให้ในตอนนี้อะไรก็อบอุ่นไปทั่วทั้งตัว ซึ่งพอได้ใช้เวลาหัวเราะและพูดคุยสนุกสนานร่วมกับเขาแล้ว หัวใจที่เคยยุ่งเหยิงสับสนก็ค่อย ๆ สงบลงจนเกือบเป็นปกติ

ช่างเป็นคนที่น่าทึ่งจริง ๆ

เรเลียนาแอบชำเลืองมองชายหนุ่มที่กำลังทอดสายตามองไปยังสันเขาตรงโน้น

ทำไมถึงรู้สึกเหมือนเดจาวูเลยนะ?

ไม่ว่าจะลองแค่ไหนมากแค่ไหน เรเลียนาก็ไม่พบความทรงจำอะไรที่เกี่ยวกับผู้ชายคนนี้เลย แต่ทำไมเธอถึงรู้สึกคุ้นเคยกับเขานักนะ เรือนผมสีทองคำขาวที่สุกสการราวกับดวงจันทร์ ดวงตาสีม่วงเปล่งประกายเฉกเช่นอัญมณี ดวงหน้าไฉซึ่งที่ติ องศาประกอบบนใบหน้าไม่ว่าจะเป็นตา หู จมูก และปากนั้น...ช่างให้ความรู้สึกตึงต่าตึงใจเหลือเกิน

ตั้งแต่ได้มาที่โลกใบนี้ หากไม่นับรวมโนอาห์ นี่ก็ครั้งแรกที่เรเลียนาได้พบกับชายหนุ่มผู้มีรูปลักษณ์ภายนอกงดงามหมดจด แต่ก็เห็นว่าน่าแปลกเหลือเกิน เพราะถ้าเคยมีโอกาสดูเล่นกับคนหล่อระดับนี้จริง เธอคงไม่มีทางลืมแน่นอน

แสงแดดยามบ่ายเริ่มส่องแสงร้อนแรงมากขึ้น ลมพัดแรงมาระลอกใหม่ ทำให้ใบไม้ใบสุดท้ายที่เหลืออยู่ปลิวร่วงหล่นจากลำต้น ชายหนุ่มจึงดื่มเหล้าที่เหลือในแก้วรวดเดียวจนหมด

“ดูเหมือนข้าจะรังตัวท่านสุภาพสตรีเอาไว้นานเกินไปแล้ว บ้านอยู่ไหนหรือครับ? เดี่ยวข้า...”

เรเลียนารีบพูดดักคอก่อนที่จะมีโอกาสพูดว่าเดี่ยวไปส่งที่บ้าน

“ไม่เป็นไรค่ะ ข้านำมาด้วย อีกอย่าง...”

“อ้อ! ถ้าให้ผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้ไปส่งถึงหน้าบ้าน ก็คงกลายเป็นเรื่องใหญ่น่าดูสินะครับ น่าเสียดายเหลือเกิน”

เรเลียนาตอบพลางหัวเราะว่า ‘น่าเสียดายจริง ๆ’ เธอลุกพริบขึ้นมาพร้อมกับเอามือปิดกั้นสองสามที

“วันนี้ขอบคุณนะค่ะ”

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่ครับ”

เรเลียนาส่งยิ้มให้แล้วเดินกลับไปตรงตำแหน่งที่เธอผูกม้าเอาไว้

จัสติน ซามาลียัดแขนปิดซี่เกียจแล้วลุกขึ้นยืน เขาก็มัดหัวยิบเสื่อไค้ตขึ้นจากพื้น แต่ในขณะนั้นชายหนุ่มก็พลอยยิ้มออกมาเมื่อนึกถึงหญิงสาวที่สวมรองเท้าสลับคู่ วินาทีที่ได้เห็นดวงตาสีเขียวอ่อนคู่นั้นสั่นระริกตอนยื่นมือจับแขนของเขา มันทำให้ชายหนุ่มต้องเอ่ยปากชวนเธอคุยโดยไม่รู้ตัว เลยเกิดถึงขนาดชวนดื่มเหล้าด้วยซ้ำ

อาจจะเป็นเพราะความประทับใจเมื่อแรกพบค่อนข้างลึลึก เลยทำให้เขารู้สึกว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์เหนือคำบรรยาย เพราะเธอทำตัวไม่เหมือนกับบุตรสาวของชนชั้นสูงทั่วไป ที่มักสงวนท่าทีเอาไว้โดยแยมยิ้มเพียงเล็กน้อยหรือหัวเราะเสียงเบา แต่การหัวเราะเสียงดังเปิดเผยของหญิงสาวกลับดึงดูดสายตาได้มากกว่า

เขาสะบัดเสื้อโค้ตสลัดหญ้าแห้งให้หลุดออก

จริงๆ เธอก็เป็นผู้หญิงที่สวยมากทีเดียว คู่หมั้นหนุ่มของเธอเป็นคนที่รู้จักพอแล้วจริงๆ หรือเป็นเพียงนักรักกันแน่ ถึงกล้าทิ้งคู่หมั้นสาวสวยอย่างเธอไปมีหญิงอื่นได้ลงคอ

“จะว่าไป...เมื่อครู่ก็ลืมถามชื่อเสียสนิท”

ช่างเถอะ! อย่างไรคงไม่มีโอกาสได้เจอกันอีกอยู่แล้ว จัสตินยกไหล่พลางสวมเสื้อโค้ตแล้วเริ่มออกเดินจากตรงนั้น

“ไม่เป็นไรใช่ไหมเจ้าคะ? เลดีจะไม่กลับเข้าห้องจริงๆ หรือเจ้าคะ?”

“อืม ตรงนี้อุ่นดีนะ”

ตอนนี้เรเลียนากำลังนั่งอยู่ที่โซฟาห้องรับแขก เธอยิ้มพร้อมกับตอบคำถามของเฮลีย์

หญิงสาวไม่แน่ใจว่าเธอรู้สึกไม่สบายเป็นเพราะเพิ่งผ่านเหตุการณ์ตื่นตระหนกจนเกินเหตุมาหรือเปล่า บัดนี้คุณหาสน์ที่เคยสงบเงียบ กลับมีเสียงอีกที่กึกกรึกโครมตาโถมเข้ามาไม่หยุดหย่อน รวากับถูกระลอกคลื่นซัดโหมกระหน่ำ ขนาดตอนนี้ก็ยังวุ่นวายหน่อยๆ เหตุการณ์ทั้งหมดเริ่มตั้งแต่เรเลียนกลับมายังคุณหาสน์แล้วจามขึ้นหนึ่งครั้ง

“ฮัดชีว!”

เฮลีย์รีบตะโกนหา ‘หมอ!’ ก่อนใครเพื่อน ตามด้วยหัวหน้าพ่อบ้านก็เตียนและลอยด์ที่วิ่งเข้ามาในห้องรับแขกทันทีที่ได้ยินเสียงโวยวายของข้ารับใช้สาว ก็เตียนวิ่งพรวดสวนออกไปอีกครั้งเพื่อตามหมอ ส่วนลอยด์ก็รีบสาวเท้าเป็นพัลวันเพื่อนำเครื่องตีผสมสูตรพิเศษจากในครัวมาให้ จากนั้นพวกข้ารับใช้ที่เข้ามาพร้อมกับลอยด์ก็ชักแถวนำผ้าห่มมาคนละผืน โดยมีเฮลีย์คอยจับมืออยู่ข้างๆ ตลอด บอกว่าจะช่วยทำให้มื่ออุ่น...

นอกจากนั้นทุก ๆ ห้านาทีจะมีข้ารับใช้สาวเวะเวียนกันถามไถ่ว่า ‘ร่างกายไม่เป็นไรใช่ไหมเจ้าคะ?’ แล้วผลัดกันนำผ้าห่มและอาหารแก้หิวดมาวางไว้ข้างกายหญิงสาวก่อนผละออกไป กลายเป็นว่าเรเลียนได้รับของเยี่ยมไข้มากมายจนตอนนี้เหมือนถูกฝังอยู่ในกองอาหารและผ้าห่ม หญิงสาว

เพ็ญตระหนักความจริงได้ว่า ตัวเธอถูกปรนนิบัติด้วยความทะนุถนอมจนเกินเหตุจากคนที่อาศัยอยู่ในคุกแห่งนี้

เธอจึงรู้สึกกระดากอายขึ้นมาเล็กน้อย

หมอตระจกอาการแล้วบอกว่าเรเลี่ยนามีอาการไข้หวัด เขาให้ยารักษาไว้แล้วกลับออกไป จากนั้นเฮลีย์ก็มานั่งเฝ้าอยู่ข้างๆ เธอไม่ยอมห่าง และในตอนนั้นเองก็เดียนกัตะโกนเรียกข้ารับใช้สาว

“เฮลีย์ มานี่สักครู่หนึ่งชั”

เฮลีย์ขอตัวกับเรเลี่ยนแล้วออกไป

ทันทีที่ประตูห้องรับแขกปิดลง เรเลี่ยนก็ค่อยๆ กระดกตัวลงจากโซฟาไปนั่งคุกคู้อยู่หน้าเตาผิง น่าเสียดายที่ห้องนอนของเธอไม่มีเตาผิง ด้วยเกรงว่าอาจเกิดอุบัติเหตุไฟไหม้ขึ้นโดยไม่คาดคิด

เรเลี่ยนนั่งเหม่อลอยมองเปลวไฟที่กำลังลุกโชน

...?!

เปลวไฟตรงหน้าเปรียบเสมือนแสงอาทิตย์ที่สาดส่องลงมานบนพื้นดินว่างเปล่าในวันนี้ ทำไมเธอถึงคิดไม่ได้ตั้งแต่แรกนะ เป็นใครก็ต้องคิดแผนการเปลี่ยนสถานที่ซ่อนพระราชลัญจกรแน่นอนอยู่แล้ว

แสดงว่าอนาคตจากนี้จะไม่เหมือนเดิมแล้วสินะ

พระราชลัญจกรเป็นสิ่งที่มิไว้เพื่อเบียทริซ เพราะมันคือจุดเชื่อมต่อระหว่างเบียทริซและโนอาห์ แต่ทว่าตอนนี้พระราชลัญจกรดับหายไปและเบียทริซก็ยังไม่ปรากฏตัว

“อื้อยๆๆๆ”

เรเลี่ยนผิงหน้าลงกับเข่า เธอรู้้อยู่แก่ใจดีว่าทำไมเบียทริซถึงไม่มาสู่สาน เหตุผลนั้นมันชัดเจนและเป็นเรื่องให้เห็นอยู่เต็มตา

ก็เพราะ ‘เรเลี่ยน แมกมิลเลน’ ยังไม่ตายไงละ

แต่เธอก็พยายามมองข้ามความจริงข้อนี้ไป เพราะว่าแวนเจลิโอ

หมายเลขสามสิบเอ็ดเป็นสถานที่ที่เบียร์ทริชและโนอาห์ได้พบกันครั้งแรก
จะนั้นไม่ว่าอย่างไรเบียร์ทริชผู้เป็นนางเอกของเรื่องจะต้องไปที่นั่นแน่นอน...
เธอหลงเชื่อว่ามันต้องเป็นอย่างนั้นมาตลอด

แต่ท้ายที่สุดเบียร์ทริชก็ไม่มา

เธอคงทำอะไรไม่ได้แล้วสินะ

แม้ว่าใจหนึ่งจะรู้สึกอึดอัดแต่อีกใจกลับโล่ง อาจเป็นเพราะได้ฟังคำพูด
ปลุกปลอบจากเพื่อนดื่มเหล้าอัยยาศัยดีคนนั้น หรือเป็นเพราะเหตุผลอื่น...

“ฮึดสู้!”

เรเลียนาจามชุดใหญ่แล้วสูดน้ำมูกดังพืดพาด เธอเคยได้ยินว่าปกติถ้า
ได้รับการประสาทรแล้ว ต่อให้เปลือยกายล่อนจ้อนนอนเล่นกลางลานหิมะก็
ไม่ต้องกลัวว่าจะเป็นไข้หวัดได้นานเป็นเดือน แล้วเธอที่ได้รับการประสาทร
จากผู้นำสูงสุดแห่งศาสนจักรมาอย่างพิเศษ ก็ไม่ควรควรเป็นโรคภัยอีกนาน
เป็นปี ๆ สิ ทั้งหมดนี้นั้นหลอกลวงกันชัด ๆ เลย

หญิงสาวรู้สึกเย็นเยือกไปทั่วร่างเมื่อมีลมหนาวพัดโฉบมา เรเลียนาจึง
กระชับผ้าห่มพันกายให้แน่นขึ้นพร้อมกับขดตัวกลมดิกอยู่ด้านใน เพราะว่า
ผลิผลามออกไปอย่างรีบร้อน เธอจึงไม่ทันเตรียมชุดสวมใส่ให้เหมาะสมกับ
อากาศข้างนอก เลยต้องนั่งจับไข้หนาวลั่นอยู่แบบนี้ หญิงสาวกระดกเครื่องดื่ม
สูตรพิเศษที่พ่อบ้านลอยด์นำมาให้หมดในรวดเดียว ไม่รู้ว่าในเครื่องดื่มมี
เหล้าเป็นส่วนผสมด้วยหรือเปล่า ถึงทำให้ร่างกายข้างในค่อย ๆ อุ่นวาบขึ้น

“ง่วงจัง”

เรเลียนาขี้ตา

แต่จะนอนที่นี่ก็ไม่ได้

“ฟู!”

หญิงสาวพนมมหายใจออกจากปากเพื่อกระตุ้นให้ตัวเองตื่น ซึ่งเป็น
เวลาเดียวกับที่ประตูห้องรับแขกถูกเปิดออก

“เรเลี่ยนา”

“...?”

เรเลี่ยนาหันร่างที่อยู่ในผ้าห่มห่อตัวหนาเทอะทะจนมีสภาพเหมือนหมี่เตรียมจําศีลในฤดูหนาวกลับไปมอง

คนที่เปิดประตูเข้ามาคือโนอาห์ ชายหนุ่มค่อย ๆ สาวเท้าเข้ามาหาเธอก่อนจะพูดว่า

“ได้ยินว่าออกไปเที่ยวเล่นโดยไม่รู้ว่าอากาศข้างนอกเป็นฤดูหนาว เลยกลับมาเป็นไขอย่างนั้นรึ?”

อะไรวะ?!

เรเลี่ยนาสูดน้ำมูกอีกครั้งพลางหรีตามอง

“...ใครบอกคะ?”

“ก็ทุกคนนั่นแหละ”

“ไม่ได้ออกไปเที่ยวเล่นสักหน่อย วันนี้ทั้งหมดเป็นเพราะ...”

เธอยังปากไว้ได้ทันก่อนหลุดพูดว่าทั้งหมดเป็นเพราะท่านนั่นแหละ หากเขาถามกลับว่าทำไมเป็นเพราะเขาก็ต้องงุนงงนึกหาคำตอบอีก

แม้ว่าข้าเป็นคู่หมั้นของท่านแต่ก็ยังอยากทำหน้าที่แม่สื่อ ตั้งใจพาหญิงสาวคนหนึ่งมาพบและแนะนำให้ท่านได้รู้จักค่ะ เรื่องนี้มันฟังดูประหลาดและค่อนข้างย้อนแย้งอย่างไรขอบอก เรเลี่ยนาไม่มั่นใจว่าตนเองจะสามารถเล่าให้ดูเป็นเรื่องปกติได้

และเหตุผลอีกอย่างก็คือ...เธอแค่ไม่อยากพูดเท่านั้นแหละ

ทำไมล่ะ?

เรเลี่ยนาย่นคิ้ว พลางกัตรีมฝีปากเบา ๆ

“ทำไมล่ะ? พูดต่อให้จบสิ”

โนอาห์ทรุดตัวนั่งตรงหน้าเรเลี่ยนา ชายหนุ่มใช้หลังมือแตะแก้มของหญิงสาวเพื่อวัดไข้

“ยาล่ะ?”

“กินแล้วค่ะ”

ทันใดนั้นโนอาห์ก็ยื่นหน้าเข้ามาประชิด เขาย่นจมูกดมฟุดฟิด ๆ เล็กน้อยแล้วพูดว่า

“มีกลิ่นเหล้า”

“อ้อ เหล้าก็...”

“เหล้าก็?”

“เห็นเขากันว่าดีต่ออาการใช้หัวด้นะคะ...”

พ่อบ้านลอยด์บอกว่ามีเครื่องดื่มสูตรพิเศษสำหรับแก้ไข้หัวที่เขาดื่มบ่อย ๆ เมื่อตอนอาศัยอยู่ในชนบท เขาลงมือทำเครื่องดื่มโดยหันผลไม้อย่างพุทราและสาลี่ใส่ลงไปให้เหล้า แล้วยื่นมาให้เรเลียนา

สีของมันเป็นชั้นคล้ายเหมือนผสมด้วยสีปรุ้งแต่ง ถึงหน้าตาไม่น่าพิสมัย แต่พอชิมแล้วรสชาติกลับใช้ได้ทีเดียว หญิงสาวดื่มอีก ๆ รวดเดียวหมด เพราะหวานอมเปรี้ยวหน่อย ๆ และมีรสชาติแปลกใหม่เหมือนเป็นของต่างชาติ พอลอยด์เห็นว่าเธอดื่มได้เยอะจึงนำมาเพิ่มให้อีกสองสามแก้ว เมื่อรู้สึกตัวอีกทีเรเลียนาก็ดื่มไปในปริมาณมากมาย

แถมวันนี้ตอนกลางวันเธอยังไปตั้งวงดื่มเหล้ากับชายหนุ่มนิรนามที่ไม่รู้ว่าเป็นใครมาจากไหนอีกต่างหาก

“ก็เลยมานั่งคุ้ยคู่มืออย่างนี้เพราะลูกไม่ขึ้นใช่ไหม?”

“อืม...ประมาณนั้นค่ะ”

“ไม่ใช่แค่ประมาณ แต่น่าจะใช่เลยแหละ”

โนอาห์ขยับกายเข้ามาใกล้อีก เขาเอาแขนของหญิงสาวคล้องคอตนเอง แล้วใช้สองมือซ้อนตัวหญิงสาวขึ้นมา

“เออ...”

เมื่อรู้สึกตัวลอยเพราะโดนอุ้ม เรเลียนาจึงเผลอเกร็งแขนที่กำลังโอบ

อยู่รอบคอของโนอาห์

“เดี่ยว...ค่ะ”

“ไม่จับกินหรือหน้า”

เรเลียนาหัวน้อยๆ แล้วพูดว่า

“ครายคิดหยิ่งนั่นคำ (ใครคิดอย่างนั้นคะ)...”

“ลื่นพันกันหมดแล้ว เมารี? หรือจะอ้วกอีกแล้ว?”

เรเลียนากำลังจะเถียงว่า ‘อีกแล้ว? ข้าไปอ้วกตั้งแต่ตอนไหนกันหา?’

แต่เธอก็ชะงักงันทันที จะว่าไปสถานการณ์ในตอนนี้นั้นก็ดูคล้ายๆ กับวันแรกที่โนอาห์ไปอุทยานแมกมิลแลนอยู่เหมือนกันนะ

“ไม่สิ เรื่องมันตั้งนานมาแล้ว...และตอนนั้นข้าไม่ได้อ้วกเสียหน่อยค่ะ”

วันนั้นก็แค่เกือบเอง เรเลียนาคลายมือออกจากคอเขาทันที เธอบ่นพึมพำ โนอาห์ได้แต่ตอบว่าเข้าใจแล้วพลางจับมือของหญิงสาวให้โอบรอบคอตัวเองอีกครั้ง เรเลียนากระชับอ้อมแขนกอดโนอาห์แน่นขึ้นพร้อมกับฝังใบหน้าซบลงที่คอเขา หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ เมื่อรู้สึกได้ว่าหัวใจกำลังเต้นระรัว

อะไรเนี่ย? เป็นเพราะฤทธิ์เหล้าหรือเปล่า?

หญิงสาวเลียริมฝีปากแห้งผาก

โนอาห์อุ้มเรเลียนาไปตามโถงทางเดิน สงสัยเธอซักจะเมาหนักขึ้นถึงรู้สึกหน้ามืดตาลายทุกครั้งที่โนอาห์ก้าวเท้าไปข้างหน้า

แสงจันทร์สาดส่องทะลุหน้าต่างเข้ามาตรงบริเวณโถงทางเดิน หญิงสาวเอียงคอมองเลี้ยวหน้าด้านข้างของโนอาห์ที่สะท้อนต้องแสงจันทร์

ตึก ๆ ๆ ๆ

เธอชอบฟังเสียงย่างเท้าที่ก้าวเดินเป็นจังหวะสม่ำเสมอ หญิงสาวลืมหูละกะพริบตาอย่างซ้ำๆ หนึ่งครั้ง เธอพึมพำเสียงเบา ก่อนจะปรือตาอย่างง่วงงุน

“แปลกจังเลยค่ะ”

“อะไรี?”

“ที่ท่านทำดีกับข้า”

“ไม่รู้มาก่อนเลยนะว่าทำให้คิดแบบนั้น”

โนอาห์เปิดประตูห้องของหญิงสาวแล้วพูดเจือหัวเราะ

“...บางครั้งค่ะ”

เรเลียนาขมวดคิ้วมุ่น คงเป็นเพราะดื่มเหล้ามากเกินไปเลยทำให้เมา
จนพูดจาเรื่อยเปื่อยแน่ๆ

โนอาห์วางร่างของหญิงสาวให้นอนบนเตียง

“นอนได้แล้ว เจ้ามีไข้”

เมื่อแผ่นหลังได้สัมผัสกับเตียงนุ่มอันแสนอบอุ่น ก็ทำให้รู้สึกง่วงจน
เกินต้านทาน เรเลียนาพยายามฝืนลืมตาแล้วเอื้อมมือไปปรับแขนของโนอาห์
เอาไว้

“ยัง...พูดไม่จบเลยค่ะ”

โนอาห์ถอนหายใจเบาๆ แล้วนั่งลงที่ขอบเตียง ชายหนุ่มถามด้วย
สีหน้าในทำนองว่า ‘ดูสิว่าเจ้าจะเมาไววายได้ถึงไหนกัน’

“มีอะไร?”

“...อีกแล้ว”

“หืม?”

เรเลียนาขมวดคิ้วอีกครั้ง เพราะเธอพยายามประคองคอให้ตั้งตรงแล้ว
แต่ก็ทำได้ลำบากเหลือเกิน หญิงสาวจึงพูดอ้อมแอ้มออกมา

“...ช่วงนี้ข้ารู้สึกแปลกไป เพราะเรื่องของท่านรบกวนจิตใจข้า”

โนอาห์นั่งปิดปากเงียบ

“...”

ราวกับถูกความเงิบที่แผ่ซ่านอยู่รอบตัวตรึงแขนเอาไว้จนขยับตัวไม่ได้ ทว่าเสียงจามของเรเลียนากลับปลุกเขาให้ตื่นขึ้นจากภวังค์

“ฮัดเซย์! ฮัดเซย์!”

เรเลียนาจามติด ๆ กันอย่างต่อเนื่องแล้วสูดน้ำมูกดังพืดพาด หึงสาวตัวลั่นสะท้าน หนึ่งตาก็หนักอึ้งเรื่อย ๆ จนแทบยกไม่ค่อยขึ้น ดูท่าทางเธอฝืนลืมตาต่อไม่ไหวแล้ว

หึงสาวตัดสินใจว่าถ้าอย่างนั้นก็กลับตานอนไปเลยแล้วกัน ทว่าโนอาห์กลับใช้มือเซยคางของเรเลียนาขึ้นมา

“เดี๋ยวช่วยทำให้หายป่วยเอาไหม”

“ทำ...อย่างไรคะ?”

เรเลียนาปรือตาจนถามออกไปอย่างซื่อป้อ เพราะโดนความง่วงจุใจมจนต้านไม่ไหว โนอาห์อมยิ้มน้อย ๆ เมื่อเห็นหึงสาวตรงหน้าเริ่มปล่อยตัวตามสบาย ลืมเว้นระยะห่าง ชายหนุ่มจึงหลุบตาลง

“ถ้าใช้ยายแล้วก็ดีขึ้นเอง”

เปลือกตาของเรเลียนาที่พยายามต่อสู้กับความง่วงงุนมาโดยตลอด ปิดสนิทลงในที่สุด

ที่ข้าทำเช่นนี้ก็เพราะว่าเจ้าเป็นไข้หอรกนะ โนอาห์พึมพำเบา ๆ แล้วทาบทับริมฝีปากลงไปจุมพิตกลีบปากนุ่มของหึงสาว

บทที่ 11

ชีวิตหลังหมั้นหมาย

หนึ่งวันหลังจากที่โนอาห์เข้าพบเซียทริช กษัตริย์หนุ่มได้เรียกคิธเข้ามาพบโดยอ้างว่าอยากชวนมาเล่นหมากล้อมเป็นเพื่อนกัน

“ต้องเจอให้ได้”

คิธที่กำลังวางหมากในตาถัดไปถึงกับชะงักมือเมื่อได้ยินคำพูดของเซียทริชที่โพล่งลอยๆ ออกมา ดวงตาของเซียทริชยังคงจับจ้องมองกระดานหมากล้อมจนแทบทะลุ ก่อนจะกระแทกหมากลงบนกระดานเสียงดังตึก

“...หมายถึงใครหรือพะยะค่ะ?”

ต่อให้เซียทริชไม่เอ่ยออกมา คิธก็รู้ดีอยู่แล้วว่าคนที่อีกฝ่ายต้องการเจอให้ได้หมายถึงใคร แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังอยากปฏิเสธความจริง

“จะเป็นใครได้ละ ก็ต้องเป็นเลดีเรเลียนานะสิ”

“เอ่อ...เรื่องนั้น...”

เมื่อได้ยินชื่อเรเลียนาจากปากของเซียทริช คิธก็ถึงกับเหม่อลอยตามองกระดานหมากล้อมตรงหน้า แผลเก่าในใจของคิธย้อนคืนมาในความทรงจำอีกครั้ง ตอนนั้นเขาถูกโนอาห์เอาคืนด้วยหน้าตาซื่อๆ เมื่อเผลอพูดจาล้ำเส้น

ถึงเรเลียนา นั่นคือประสบการณ์แรกอันล้ำค่าที่เขาดึงใจเก็บไว้ให้หญิงคนรัก แต่ก็พลาดท่าเสียทีให้กับเลดีเฟลิน ทำให้แคนต์หนุ่มรู้สึกเหมือนถูกหักหลัง และเกือบเสียความบริสุทธิ์ไปซะแล้ว

“...น่าจะลำบากอยู่นะพะย่ะค่ะ”

เรื่องนั้นเซียวทริชเองก็รู้ดีอยู่แล้ว เพราะเมื่อวานนี้เขาลองพูดขอร้องกับ โนอาห์ตรงๆ ว่าให้พาเรเลียนามาพบ

ทว่าโนอาห์ก็บ่ายเบี่ยงด้วยการอ้างเหตุผลต่างๆ นานาร้อยแปดประการ ไม่ว่าจะเป็นเพราะอดัมผู้ทำหน้าที่อารักขาหญิงสาวยังไม่กลับมาบ้าง ร่างกายเรเลียนายังไม่ค่อยแข็งแรงดีบ้าง แล้วไหนจะอีกหนึ่งเหตุผลว่าตอนนี้เธอกำลังเป็นประเด็นที่หลายคนให้ความสนใจเพราะสถานการณ์ต่างๆ มากมายที่เกิดขึ้นอีก การเคลื่อนไหวแบบไม่ไตร่ตรองให้ดีกว่านั้น คงไม่เป็นการดีต่อเธอ บลาๆ...

ถ้าไม่ใช่เรื่องจำเป็นต้องได้เจอหน้าอย่างพิถีพิถันงาน ดูท่าทางแล้ว โนอาห์คงไม่ปล่อยให้พบเป็นแน่

“เพราะอย่างนั้นข้าถึงได้เรียกเจ้ามาไงล่ะ”

ว่าแล้วเซียว คิธทำหน้าที่กระอักกระอ่วนพร้อมกับกำมือแน่น ความคิดต่างๆ เริ่มผุดขึ้นมาในหัว เรียงร้อยต่อกันราวกับภาพพาโนรามา เขารู้สึกตัดพ้อว่าทำไมต้องเป็นตัวเองด้วย ลามไปถึงความไม่พอใจว่าทำไมโนอาห์ถึงไม่เชื่อฟังคำพูดของกษัตริย์บ้างเลย

“ถ้าโนอาห์ไปพัวพันกับผู้หญิงประหลาดเข้าจะอย่างไร?”

“ไม่มีทางพะย่ะค่ะ...เพราะกระหม่อมได้ทำการตรวจสอบเกี่ยวกับเลดีแมกมิลแลนไปหมดแล้ว...”

“ข้าอยากตรวจสอบเอง เจ้าจะช่วยข้าไหม?”

เซียวทริชพูดโดยไม่สนใจฟังคำทักท้วงของคิธ กษัตริย์หนุ่มจึงตาทิกฝ่ายเซมิงพลางยกยิ้มมุมปาก ทว่ารอยยิ้มดังกล่าวกลับดูต่ำช้าเฉกเช่น

เจ้าหญิงเงินหน้าเลือดที่กำลังข่มขู่ลูกหนี้ของตนว่า ‘ถ้าเจ้าไม่ยอมคืนเงิน ข้าจะพาตัวลูกสาวเจ้าไปขังตอ’

แฮม... ที่บอกว่าจะตรวจสอบอะไรนั้น เป็นแค่คำพูดที่เอามาอ้างเท่านั้นแหละ ก็เห็นอยู่ว่าทำเพื่อความบันเทิงของตัวเองชัด ๆ

“เรื่องนั้น...”

ศิรยกนิ้วเคาะหน้าผากตัวเองด้วยความรู้สึกละอายเหมือนเป็นลูกหนี้เช่าที่นาที่ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่า จะยอมขายลูกสาวใช้หนี้ก็ได้

“หืม?”

เชียวทริชถามย้ำอีกครั้ง ทว่าศิรยกไม่กล้าพออีกทั้งไม่มีเหตุผลปฏิเสธคำขอของกษัตริย์ได้เลย

เขาจึงทำได้แค่ก้มหน้าตอบรับอย่างนอบน้อมว่า ‘ได้พะย่ะค่ะ!’ ด้วยสีหน้าที่ดูเหมือนคนไร้วิญญาณ ก่อนจะเดินคอตกลออกจากห้องทรงงานไปอย่างเงิบ ๆ ในสภาพที่ดูปล่อยตัวไปตามแรงโน้มถ่วง

เชียวทริชถึงกับหัวเราะเสียงทุ้มต่ำเมื่อเห็นท่าทางแบบนั้นของศิร

“หึ ๆ ศิรนี่ก็แสดงออกชัดเจน ตรงไปตรงมาเสียจริง”

“ท่านศิรเป็นคนดีมีศีลธรรมและจงรักภักดีต่อฝ่าบาท ไม่เหมือนกับใครบางคนหรอกพะคะ”

“ใครบางคนที่ว่านั้นหมายถึงใคร? เจ้าหมายถึงข้าอย่างนั้นรึ?”

“เปล่าพะคะ”

“วิธีพูดจากระเทียบของเจ้านี่ชักจะเก่งขึ้นทุกวันแล้วนะ ลองดูศิรเป็นตัวอย่างแล้วหัดเรียนวิธีเป็นคนดีมีศีลธรรมและจงรักภักดีสักหน่อยใหม่ล่ะ”

“น่าจะยากเกินความสามารถหม่อมฉันไปแล้วพะคะ”

นาโอมิตอบเสียงหนักแน่น จากนั้นก็ขอตัวว่ามีเรื่องต้องไปจัดการแล้วเร่งรีบออกจากห้องทรงงาน ทิ้งเชียวทริชให้นั่งหน้ามูเซิบ ๆ เพียงลำพัง

หญิงสาวรู้สึกตัวเบาขึ้นแล้ว โชคดีที่พิษไข้ส่างไปหมดตั้งแต่เมื่อคืน ตอนแรกก็แอบกังวลอยู่ว่าคงจะลำบากเพราะนอนชมหลายวันแน่เลย เราเลยนาลูกพี่ขึ้นจากเตียงและยึดเส้นยึดสายทำโน้นทำนั่นเบา ๆ ก่อนเดินตามเฮลิคอปออกไปยังห้องอาหาร

โนอาห์นั่งรอที่โต๊ะอาหารอยู่ก่อนแล้ว เขาเอ่ยทักทายหญิงสาวเบา ๆ ตามปกติเหมือนเช่นทุกวัน เพียงแต่วันนี้เรเลียนาสัมผัสได้ว่าปฏิกิริยาของเขามีอะไรบางอย่างดูซัด ๆ

แต่ก็ดูปกติเหมือนทุกวันนี้

ระหว่างนั้นก็เดียนก็เดินเข้ามาทักทายเรเลียนา วันนี้หัวหน้าพ่อครัวเตรียมซุปรและขนมปังเป็นอาหารเช้าแบบง่าย ๆ หญิงสาวตักกินเข้าไปแล้วต้องมนัคว เมื่อมองด้นยอนนั้นก็ถึงเหตุการณ์หลาย ๆ อย่างที่เกิดขึ้นเมื่อคืนวานเธอกำลังนั่งคุตคู้ยู่ในห้องรับแขก โนอาห์เดินเข้ามาแล้วอุ้มเธอพากลับไปที่ห้อง จากนั้นก็...

“...เมื่อวาน”

อยู่ ๆ เรเลียนาก็เปิดปากพูดเสียงเครียด ทำเอาโนอาห์ที่กำลังตักซุปรเข้าปากรีบประสานสายตามอง

“อืม”

เขาวางช้อนลงแล้วตอบสั้น ๆ ส่วนเรเลียนาจับช้อนแน่นพร้อมกับทำควัฆฆวด เมื่อวานนี้ต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่ ๆ หญิงสาวแส้งถามหนึ่ง ๆ

“ข้ามาเสียงดังไววายใช่ไหมคะ?”

“...”

เขาเงยบไปหนึ่งอึดใจ

อะไรกัน? ท่าที่แบบนั้นมันคืออะไร?

ในขณะที่เรเลียนากำลังสงสัย อยู่ๆ โนอาห์ก็จามขึ้นมาเสียงดัง

“เอ๊ะ! เป็นหวัดหรือคะ?”

“เปล่า”

โนอาห์กระแอมแล้วรีบปฏิเสธอย่างรวดเร็ว เรเลียนถึงกับหลุดคำ

“แต่ข้าหายดีแล้วนะคะ”

มันเน่อยู่แล้วละ โนอาห์ได้แต่ถอนหายใจเบาๆ

โนอาห์บอกหญิงสาวว่าวันนี้ให้พักอยู่แต่ในห้องไปก่อน เพราะร่างกายยังไม่ค่อยแข็งแรงดี จากนั้นเขาก็หันไปกำชับก็เดียนว่าหากมีคนจากราชสำนักมา ให้บอกไปว่าเรเลียนาไม่อยู่ เมื่อกำชับเสร็จเรียบร้อยแล้วชายหนุ่มก็ออกจากคฤหาสน์ไปราชการ

แต่เซียร์ซัซปได้โนอาห์ได้ คนที่เขาส่งมาจึงไม่ใช่คนของกองกำลังรักษาความสงบแห่งอาณาจักรที่มาจากราชสำนัก แต่เป็นศิษย์ต่างหาก

เรเลียนากำลังเดินเล่นอยู่ในเรือนกระจก หญิงสาวหยุดฝีเท้าแล้วหันหลังมองเมื่อได้ยินเสียงเรียกของก็เดียน หัวหน้าพอบ้านแจ้งว่าศิษย์กำลังรออยู่ แล้วพาหญิงสาวตรงไปยังห้องรับแขก

“ท่านเคนดัล?”

เรเลียนาเรียกคิธด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความสงสัย เพราะไม่มีเหตุผลอะไรที่คิธต้องเรียกเธอมาพบเลย เขาหักท่ายด้วยท่าทางกๆ เงินๆ เหมือนไม่รู้จะทำสีหน้าแบบไหน

“ได้ยินว่ามีไข้ไม่สบายหรือครับ? ตอนนี้เป็นอย่างไบ้างครับ?”

“คงเป็นเพราะได้รับการประสาทพรแล้วกระมังคะ เข้านี้ตื่นมาก็หายไข้เป็นปกติทั้งเลย ขอขอบคุณที่เป็นห่วงนะคะ ท่านเคนดัลจะรับชားไรดี?”

“ไม่เป็นไร ไม่เอาชาก็ได้ครับ อีกเดี๋ยวก็ต้องไปแล้วนะคะ”

เรเลียนาพยักหน้าแล้วถามต่อ

“แล้วท่านเคนดัลมีเรื่องอะไรถึงได้มาหาข้าหรือคะ?”

“ข้า...เอ่อคือว่า...ท่านดยุกเรียกหาเลดีอยู่ครับ ข้าจึงรับอาสาว่าจะมารับเลดีไปพบนะคะ”

คิธพูดทั้งๆ ที่เอาแต่เหม่อตามองความว่างเปล่าในอากาศ

“...ท่านดยุกหรือคะ?”

เรเลียนาทวนถามอย่างเคลือบแคลงสงสัย

ทำไมถึงไม่กล้าสบตาละ...

ดูมีพิรุณ เรเลียนาหรีตามองคิธ พยายามจะสบตาเขา แต่อีกฝ่ายก็บ่ายเบี่ยงด้วยการรีบเบือนหน้าหนีอย่างรวดเร็ว

เป็นอะไรนะ?

เรเลียนาดื้อแพ่งจะสบตาให้ได้ ขณะที่คิธเองก็พยายามหลบเลี่ยงให้ถึงที่สุด หญิงสาวเดินไล่ต้อนเขาวนรอบห้องรับแขก จนหลังคิธชนเข้ากับกำแพงดังพลັก

“โอ๊ย!”

“อู๊ย! เป็นอะไรหรือเปล่าคะ?”

“มะ...ไม่เป็นอะไรเลยครับ”

ศิรียัมก็จริงแต่สายตาของเขายังดูเลื่อนลอยว่างเปล่าเหมือนเดิม
ทำไมล่ะ?

เรเลียนาเอียงคอสงสัย

แต่ก็คือศิร เดิมทีหญิงสาวไม่คิดว่าเขาจะเป็นอันตรายอะไรต่อเธอ แต่
ทำไมอยู่ๆ ถึงรู้สึกไม่สบายใจก็ไม่รู้

“ถ้าอย่างนั้นไปกันเลยไหมครับ?”

“...ค่ะ”

แม้ว่าเรเลียนายังมีสีหน้าสงสัย แต่เธอก็ยอมตามศิรไปขึ้นรถม้าแต่
โดยดี หญิงสาวจ้องมองเขาด้วยสายตาคับข้องใจตลอดการเดินทางไปยัง
พระราชวัง ศิรนั้นยังไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมาสบตากับเธอเลยทำตัวเหมือนเป็น
นักโทษต้องคดีก็มีปาน

“...ท่านเคานต์”

“คะ...ครับ?”

ศิรสะดุ้งตกใจแล้วตอบอย่างล่อล่ละลัก เรเลียนาที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม
หรีตตามองด้วยความไม่ไว้ใจ ศิรพยายามปลอบใจตัวเองที่ตอนนี้กำลังเต้น
รัวแรงให้สงบลง แล้วเอ่ยถามนิ่งๆ

“ทำไมทำท่าอย่างนั้นล่ะครับเลดี้?”

เรเลียนาโน้มตัวขยับเข้าไปใกล้เขามากขึ้น

“คือ...”

“คะ...ครับ?”

“ขอจับผมหน่อยได้ไหมคะ? พอดีข้าเพิ่งเคยเห็นผมสีฟ้าจริงๆ เป็น
ครั้งแรกนะคะ”

ที่แท้เรเลียนาก็แอบมองผมสีฟ้าของเขายู่เนืองๆ เช่นกัน

“อ้อ! ครับ ได้เลยครับ”

ศิรรู้สึกโล่งใจเล็กน้อย เขายื่นศีรษะของตนไปทางหญิงสาวอย่างสุภาพ

นุ่มจัง!

เรเลี่ยนาพึมพำว่าเส้นผมสีฟ้าแบบนี้ช่างน่าอัศจรรย์จริง ๆ พลังรูปผมเขาประหนึ่งกำลังลูบขนสุนัข คีธปล่อยให้หญิงสาวสัมผัสผมของตนเองตลอดการเดินทางเข้าพระราชวัง โดยคิดว่านี่ถือเป็นการไถ่โทษแล้วกัน

คีธพาหญิงสาวเข้าไปจนถึงบริเวณที่ลึกมาก ๆ ด้านในพระราชวังก่อนหน้านี้เรเลี่ยนาเคยเข้ามาร่วมงานเลี้ยงเต้นรำเพียงแค่สองครั้งเท่านั้น ตอนนี้เธอจึงเอาแต่จ้องมองบรรยากาศโดยรอบ ไม่มีวอกแวกสนใจอย่างอื่น

ทันใดนั้นก็มีคนออกมาต้อนรับทั้งคู่ นั่นคือนาโอมิ โอโบรัน เธอทักทายหญิงสาวด้วยท่าทีสุภาพเรียบร้อย เมื่อเห็นดังนั้นคีธจึงส่งเรเลี่ยนาให้นาโอมิดูแลต่อ

“จากตรงนี้ไป ข้าจะเป็นคนนำทางเองค่ะ”

คีธกล่าวลาเรเลี่ยนา สีหน้าของ她在ตอนนี้ดูผ่อนคลายลงเล็กน้อย เหมือนรู้สึกเบาใจขึ้น เรเลี่ยนาเดินตามนาโอมิไปบนโถงทางเดิน ผนังถูกตกแต่งไว้อย่างหรูหราประดับเรียงรายด้วยภาพเหมือนของอดีตกษัตริย์เหล่ากษัตริย์ในภาพต่างทำสีหน้าขึงขัง สิ่งที่มีเหมือนกันคือดวงตาสีทองทอแสงเปล่งประกาย

เรเลี่ยนาเดินเนิบ ๆ เพราะมัวแต่ชื่นชมมองโน่นนี่ไปเรื่อย นาโอมิจึงชะลอฝีเท้าเพื่อหยุดรอเธอ

“เขารออยู่ที่นั่นค่ะ”

ที่นี่รี?

อันที่จริงเรเลี่ยนาก็ไม่รู้โครงสร้างของพระราชวังดีนักหรอก แต่ว่าที่นี่ดูไม่เหมือนห้องทำงานของกองกำลังรักษาความสงบแห่งอาณาจักรเลย หรือเธอคิดมากไปเองหรือเปล่านะ เรเลี่ยนาได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจกลางพยักหน้าตอบรับ

Raeliana

เรเลียนา

พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก

그녀가 공작저로 가야 했던 사정

เหตุการณ์ร้าย ๆ จบลงแล้ว

ได้ไวลายุดิบทบาทมาคู่หมั้นจอมปลอมลึกลับ

แต่ฮิตาพระเอกสุดหล่อของเรื่องกลับไม่ยอมปล่อยเธอไป

แถมยังมีตัวละครหน้าใหม่โพล่มาสร้างความปั่นป่วนอีก

คราวนี้เรเลียนา แมกมิลเลน(ตัวปลอม)อย่างเธอควรทำเช่นไร

จะเป็นแม่สื่อพานางเอกตัวจริงมาพบเขา

หรือทำตามเสียงหัวใจเรียกร้องดีล่ะเนี่ย!!

Fuurin & Unicorn

ไฮไลต์เล่มนี้
สแกนเลย!

ISBN (e-book) 978-616-08-4713-6

9 786160 847136

339 บาท

เรเลียนา พระเอกของฉันเป็นท่านดยุก เล่ม 2
หมวด : วรรณกรรมนิยาย